

İtalya'nın Sosyal Demokratları Akıntıya Kapılmış Sürükleniyor

Tommaso GROSSI & Niccolò BARCA

Demokratik Parti'nin uzun süredir geride bıraktıklarının çıkarlarını savunmak için rotasını değiştirip değiştiremeyeceğini zaman gösterecek.

Tommaso Grossi, Social Europe ve European Policy Center Refah Programında politika analistidir. İfade

edilen görüşler kendisine aittir, işverenine ait değildir. Niccolò Barca, Roma'da yaşayan serbest gazeteci ve fotoğrafçıdır.

Sabık Başbakan Mario Draghi'nin erken gidişinin tetiklediği İtalya'da Eylül seçim sonuçları tahmin edilebilirdi. Fratelli d'Italia(İtalya'nın Kar-

deşleri), Lega(Lig) ve güçten düşen Forza Italia'dan(Haydi İtalya) oluşan aşırı sağ koalisyon tartışmasız bir zafer kazanırken, Yeşiller ve İtalyan Solu (SI) tarafından desteklenen merkez sol Demokrat Parti (PD) beklenenden de kötü bir performans sergiledi.

İtalya tarihinin en kısa seçim kampanyası, dokuz yıl içinde bir kez daha düzene en çok karşı çıkan partiyi ödüllendirerek sona erdi. 2013'teki 5 Yıldız Hareketi(M5S) ve 2018'deki Lega gibi, parlamentodaki en büyük parti olarak İtalya'nın Kardeşleri de siyasetin uçlarından çıktı.

O zamandan beri haklarında pek çok şey yazılsa da, sağ kanadın ne olduğunu -bunun aslında kısmen sol kanadın ne olduğuyula ilgisini- hatırlamak önemli olduğu gibi, solun kendisini güvenilir bir aday olarak sunmakta neden bu kadar olağanüstü bir şekilde başarısız olduğunu inceleme-ye değer.

Avrupa genelinde merkez sol partilerin "sosyal açığı" pek yeni bir haber değil. Sosyal demokratlar, sosyal ve medeni haklar konusunda merkeze doğru hızlı bir geçiş yaşarken ekonomi politikasında daha da sağa kaydılar. Demokratik Parti(PD) bu değişimin klasik bir örneği olduğu için İtalya da bu konuda farklı değil.

Geçtiğimiz on yılda PD, genellikle daha küçük bir hükümet ve serbest piyasayı refahın ve istihdamın verimli bir şekilde dağıtılması için en iyi

araç olarak sunan bir politikalar karışımını savundu.

Avrupa'nın başka yerlerinde olduğu gibi PD'ye verilen desteğin eğitim ve gelir düzeyiyle birlikte artmasıyla, parti üyeliği ve bunun yanı sıra işçiler ve işsizler arasındaki oy payı düzenli olarak azaldı. PD böylece yüksek gelirlilerin, kent sakinlerinin ve serbest meslek sahiplerinin partisi haline geldi.

Bu arada parti, siyasetini Birleşik Krallık'ın eski Başbakanı Tony Blair'in İşçi Partisi'ne göre şekillendiren Matteo Renzi'nin liderliğinden uzaklaştırmaya daha yeni yeni teşebbüs ederken bunu pratikten çok söylemde yaptı.

Son seçim kampanyası sırasında Enrico Letta'nın liderliğinde PD'nin programı yalnızca ürkek iyileştirme işaretle ve gelir eşitsizliği konusunda biraz daha derin bir endişe gösterdi. Letta, asgari ücret ve iddialı bir sosyal konut planı önerilerini zorlasa da bu öneriler için çok az ve çok geç olduğu gibi, partinin tembelce bir şekilde seçim kampanyasını kendisi ve faşizm arasındaki bir mücadele olarak çerçeveleme kararında da boğuldular.

Hem eski hem de yeni seçmenlere ilham verebilecek güvenilir bir siyasi ve sosyal vizyon oluşturmak hiçbir zaman bir strateji olarak düşünülmemiş gibi görünüyor. Bunun yerine parti, insanların korkularına dayanabileceğini düşündü. Hiç kimse bu

stratejinin işe yaradığına şaşırıldığını söyleyemez, öyleyse neden ilk etapta benimsendi?

Bir zamanlar sosyal demokrasiyle bağlantılı olan politikaların, solcu seçmenler tarafından kaçınılmaz olarak müesses nizamın ve seçkinler arasında kök salmış bir parti olarak çok daha geniş bir kesimi temsil etmekten aciz veya buna isteksiz olarak görülen PD'nin yönetici sınıfının ideolojisiyle giderek daha fazla çeliştiği iddia edilebilir. Hükümette olmak, stratejisini hemen hemen her rakiple ittifaklar kurabilmek üzerine kuran PD için her şeyden önemli hale geldi. Bir koalisyon hükümetine katılabilmek için parti seçkinlerinin çoğu uzun süredir, PD'nin muğlak, ılımlı pozisyonları sürdürmeye odaklanması gerektiği fikrini savunur oldu.

Bu fikri desteklemek için, Fransa Cumhurbaşkanı Emmanuel Macron'un merkezçiliği genellikle kazanan bir formül olarak çerçevelebilirken, İngiltere'nin eski İşçi Partisi lideri Jeremy Corbyn'in 2019'daki seçim yenilgisi, sosyal demokrat partiler çok fazla sola gittiğinde neler olduğuna dair bir örnek olarak gösterilmektedir.

Son olarak, Enrico Letta da PD'nin doğal müttefiki M5S'nin Draghi hükümetine son veren krizdeki rolü nedeniyle bu partiyle bir ittifakı kabul edemedi.

Letta'nın diğer seçeneği, Silvio Berlusconi'nin Forza Italia'sının birçok eski üyesini saflarında barındıran merkezci "üçüncü yol" eski PD üyeleri Carlo Calenda ve Matteo Renzi ile bir ittifaktı. Çok hor görülen Renzi'yi dikkatlice gizleyen Calenda'nın Eylem partisi, pek çok kişinin beklediğinden daha iyisini yaptı. Ancak koalisyonun diğer olası üyelerini -kendi bakış açısına göre Draghi hükümetini engellemekten ya da aşırı sol olmaktan sabıkalı- veto etmesi, PD ile herhangi bir ittifak olasılığını yok etti.

Parti lideri olarak yaptığı istifa konuşmasında Letta, sağın zaferi için M5S'yi suçladı - ancak bu durum, PD'nin 2014'ten bu yana 5 milyon oya mal olan kendi eksiklikleriyle yüzleşme konusundaki isteksizliğinin bir başka işareti. Bunun yerine, PD'nin gerçekten şu anda ihtiyacı olan şey, İtalyanların neye oy verme olasılığının daha yüksek olduğuna dair yüzeysel bir okuma değil, başarısızlıklarının ciddi ve her yönü kapsayan bir analizidir.

Parti liderleri çok solda mı yoksa çok merkezde mi olduklarını tartışırken, PD şimdi bir yol ayrımında. Bu seçim, İtalya'nın tarihindeki en düşük katılımı gördü ve oy kullanan nüfusun yüzde 36,2'si ihtiyaçlarını ve çıkarlarını temsil eden bir parti bulamadı. Ayrıca, anketlerin gösterdiği gibi, yeniden dağıtım sorunları, çevrecilik ve yurttaşlık hakları birçok İtalyan için hala zorlayıcı bir endişe kaynağıdır.

Bu nedenle, PD'nin bu seçmenler için hararetli bir şekilde savaşmaya muktedir veya istekli olup olmadığını ve bunun sonunda uzun süredir geride bıraktıklarının çıkarlarını savunmak için sağa doğru kaymasını tersine çevirip çeviremeyeceğini yakında göreceğiz.

Çeviri: Onur KARADAL |
EUROPolitika Dergisi Çeviri Ekibi

Orijinal Makale: [Italy's social democrats are adrift](#)

Photo: *Italy's center-left Democratic Party (PD), led by Enrico Letta, did even worse in the recent election than expected | Alberto Pizzoli/AFP via Getty Images*